

Arrest

nr. 155 189 van 23 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van
 haar minderjarig kind
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind, X, op 22 oktober 2015 heeft ingediend (neerlegging ter griffie) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 oktober 2015 waarbij verzoekster wordt teruggedreven.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2015 om 11.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. MBARUSHIMANA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster bood zich, samen met haar minderjarig kind, op 21 oktober 2015 aan bij de grenscontrole van de nationale luchthaven te Zaventem, komende met een vlucht vanuit Rwanda. Zij was in het bezit van een paspoort voorzien van een visum type C, afgegeven door de Belgische ambassade te Kigali. Verzoekster verklaarde samen met haar zoontje voor toeristische doeleinden naar België te reizen en zou eveneens vrienden bezoeken. Ze kon enkel een verlopen hotelreservatie voorleggen die gemaakt werd op naam van haar echtgenoot, die verzoekster en haar minderjarig kind niet vergezelde.

Op 21 oktober 2015 werd de beslissing genomen waarbij verzoekster en haar minderjarig kind worden teruggedreven.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevinden de verzoekende partijen zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de

vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 3bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

Zij betoogt dat zij de nodige stappen heeft ondernomen om in het bezit te worden gesteld van een visum. De reservaties van het hotel zouden gemaakt zijn op de naam van haar echtgenoot die met haar had moeten meereizen. Het feit dat de data van reservaties reeds voorbij zou zijn, zou volgens haar geen rol spelen daar zij in het bezit is van voldoende bestaansmiddelen. Het zou niet de eerste keer zijn dat zij naar België komt. Zij zou nog kinderen hebben en een man in het herkomstland, waardoor niet voorgehouden zou kunnen worden dat zij niet naar haar herkomstland zou terugkeren. Zij zou een afspraak hebben voor haar kindje bij een specialist op 27 oktober 2015 in het Erasmusziekenhuis. Haar kind zou niet de toegang kunnen worden ontzegd tot medische zorgen.

3.3.2.2. De bestreden beslissing, zijnde de teruggrijping, werd genomen in toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;”

Het loutere feit dat verzoekster in het bezit is van een visum, doet geen afbreuk aan de toepassing van bovenvermeld artikel 3 van de Vreemdelingenwet.

In de beslissing tot teruggrijping werd gesteld dat:

“(...) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart samen met haar zontje voor toeristische doeleinden naar België te reizen en zal van de gelegenheid gebruik maken om eveneens vrienden te bezoeken; met betrekking tot het toeristische deel van de reis beschikt betrokkene over geen enkel document die haar voorgenomen verblijf kan ondersteunen (geen toeristische info, reisbrochures, geboekte rondreis, hotelreservatie...). Betrokkene is enkel in de mogelijkheid om een verlopen hotelreservatie voor te leggen.(...)”

Uit het verslag van de grenspolitie blijkt dat verzoekster verklaarde dat zij naar België is gekomen voor toeristische redenen en ze eventueel vrienden wil bezoeken. Zij kon echter verder geen plaatsnaam geven, was niet in het bezit van toeristische info of brochures en kon geen namen geven van bezienswaardigheden. Ze bleek enkel in staat om een verlopen hotelreservatie, van 14 tot 16 oktober 2015 voor te leggen, gemaakt op naam van haar echtgenoot, die niet samen met haar en haar kind reisde.

Gelet op voorgaande vaststellingen is het op het eerste gezicht niet kennelijk onredelijk te oordelen dat verzoekster niet op precieze wijze het doel en omstandigheden van haar beoogde verblijf kon verduidelijken. Het is immers niet kennelijk onredelijk om van verzoekster, die verklaart om toeristische doeleinden naar België te reizen, te verwachten dat zij minstens een notie heeft over de bezienswaardigheden en van de plaatsen/steden die zij wenst te bezoeken. *In casu* bleek dit niet het geval te zijn en verzoekster betwist dit niet in haar verzoekschrift.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift aan dat zij wel degelijk wil terugkeren naar haar herkomstland, doch daarmee doet zij geen afbreuk aan de vaststelling zoals voorzien in artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Waar zij aangeeft dat zij met haar pasgeboren baby een afspraak heeft in het Erasmusziekenhuis en zij hiervan een stuk toevoegt, dient te worden opgemerkt bij haar verzoekschrift eveneens een stuk werd gevoegd waaruit blijkt dat haar baby reeds onderzocht werd in Rwanda. In het attest van 10 september 2015 valt te lezen dat er geen operatie mogelijk is om het zicht te verbeteren en dat de ouders geadviseerd worden een tijd te wachten om verder advies te vragen tot de baby klaar is om school te lopen. Zij toont derhalve niet aan dat zij enkel in België een arts zou kunnen raadplegen.

Verzoekster kan de verwerende partij niet verwijten hieromtrent geen motivering te hebben voorzien, daar uit het verslag van de grenspolitie blijkt dat zij zich beperkte tot het aanhalen van toeristische motieven voor haar bezoek aan België.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing, op het eerste gezicht, de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen schendt.

Het middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

M. MILOJKOWIC